

Forsvarsministeren faar Frihed til at bestemme, hvilke Arter af civilt Arbejde der skal udføres. Det kan ikke nytte noget udelukkende eller blot fortrinsvis at henvise til civile Institutioner under Krigs- og Marineministeriet, thi disse Institutioner er aldeles ikke egnede, og ud over rene Undtagelsestilfælde kan man vel nok for de egentlige Militærnægteres Vedkommende sige, at det civile Arbejde, som af alt vil være det urimeligste og uforstandigste at sætte dem til, vil være Arbejdet paa Hærens Værksteder, Orlogsværftet og lignende Steder, for ikke at tale om, at dette naturligtvis er den Art af Arbejde, hvorved man mindst vil komme ud over den Samvittighedskonflikt, der ligger bag ved hele Forholdet. Dette er den ene Ting, som er fornøden, at Forsvarsministeren bevarer Friheden til at bestemme Karakteren og Arten af Arbejdet. Den anden Ting, som jeg mener er af afgørende Betydning, er, at disse Mennesker bliver under den borgerlige Lovgivning. Saafremt de kommer ind under Krigsretterne, vil det, som Tankegangen og Opfattelsen er, hverken hos dem selv eller i Befolkningens Flertal være muligt at skabe det Indtryk, at de staar overfor en upartisk Domstol. Jeg vil gaa ud fra, at de militære Retter vil dømme dem lige saa upartisk som de borgerlige Domstole, men det vil ikke være muligt at faa disse Mennesker til at erkende dette, og det vil ikke være muligt at skabe Tiltro dertil i Befolkningens brede Lag. Derfor vil det være af afgørende Betydning, at denne Ordning kommer til at henhøre under de borgerlige Retter og ikke under de militære.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Rambusch) nævnede, at Staten maatte kunne kræve adskillige Forpligtelser opfyldt af de Borgere, som den gav saa mange Rettigheder. Deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem. Statens Ret til at kræve baade det ene og det andet af sine Borgere bestrider jeg paa ingen mulig Maade, tværtimod, jeg kunde tænke mig, at der var mange Omraader, hvor jeg vilde være tilbøjelig til at føre denne Ret videre end det ærede Medlem — men det er jo ikke godt at sige paa Forhaand. Statens Ret bestrider jeg altsaa ikke. Der er her kun Spørgsmaal om, paa hvilken Maade Staten vil anvende sin Ret i disse Tilfælde, om den vil gøre det paa saadan Vis, at den fremkalder Samvittighedskonflikt, eller ikke. Naar det ærede Medlem sagde, at egentlig burde disse Mennesker miste deres Valgret, vil

jeg dertil sige, at jeg tror ikke, at dette vilde være et frugtbart Grundlag for de kommende Drøftelser. Hvis denne Lov gennemføres, opfylder de paagældende de Forpligtelser, som Loven paalægger dem, og naar de gør dette, vil der ikke være nogen Hjemmel for at nægte dem deres Valgret.

De Bemærkninger, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Rambusch) gjorde om Vanskeligheden ved at bestemme Samvittighedens Grad og Styrke, dens Alvor o. s. v., skal jeg ikke komme nærmere ind paa; jeg tror, at jeg allerede har berørt dette Spørgsmaal. Men det ærede Medlem sagde i denne Forbindelse, at vedkommende kunde jo føre deres Samvittighedsskrupler meget langt ud, de kunde føre dem saa langt ud, at de nægtede at betale Skat. Ja, rent abstrakt set kan man jo sige det, det kan ikke nægtes, og det ærede Medlem mente; at i saa Fald vilde den Art Skat være særlig udsat, som knyttede sig til Hærlovgivningen af 1909. Jeg tror nu ikke, at Staten vilde tabe mange Penge derved. Jeg tror ikke, der er mange af dem, som kommer ind under de til Forsvarslovene knyttede Skattebestemmelser af 1909, der hører til i Militærnægternes Gruppe. Men i alle Tilfælde er der overført dette den almindelige Lovgivning. Det er ganske klart, at hvis nogen nægter at betale Skat af den Grund, bliver han udpantet, ligesom naar han nægter at betale Skat af andre Grunde, og saafremt der overhovedet er noget at faa, faar Staten det. Jeg tror i og for sig, at der ingen Vanskeligheder er paa dette Punkt.

Men jeg kan altsaa udtale min Tilfredshed med hele den Maade, hvorpaa Lovforslaget er blevet modtaget. Jeg forstaar meget vel, at der overfor et Omraade, hvor det hele er saa nyt, hvor jeg heller ikke bestrider, at der kan findes adskillige Vanskeligheder, gør sig Betæneligheder gældende paa det ene og det andet Punkt, men jeg haaber i Tilknytning til den Forhandling, her har fundet Sted, at vi i de kommende Forhandlinger skal komme over disse Spørgsmaal og ordne denne Sag paa en tilfredsstillende Maade.

J. Pedersen: Den højtærede Minister dvælede ved Spørgsmaalet om, hvorvidt dette Lovforslag har kunnet medføre nogen Vanskelighed overfor Grundloven, og henviste til, at de samme Mænd, som havde givet Grundloven, havde ogsaa givet en Værnepligtslov og dermed, mente han, givet den rette Forklaring af, hvad der skulde for-